

DIGUEN

Un relat de: [rnbonet](#)

A l'església, menuda, però molt ben endreçada, el predicador que havia portat el rector del poble per fer l'homilia de festes de Sant Bali deixava anar la veu: "Moderació, sobrietat, continència!" - escridassava aquell capellà des de la trona, tot estirant els braços. Gras, panxut, redó, la cara encesa i sense quasi celles, la mirada llunyana i tèrbola. I seguia, esbufegant: "I sacrifici, germans en Déu Nostre Senyor... Menja frugal, cap ocasió del pecat de la carn, ni de pensament, obra ni omissió..."

I resar fervorosament si ens veiem temptats per Satanàs. I així vencerem els instints terrenals de les passions. Ja ho digué Santo Tomàs d'Aquino "con la ayuda del Senyor todo es posible.", perquè " " no es lícito creer falso aquello que poseemos por la fe, pues ha estado confirmado por Dios y Dios es infalible"". Tothom, beates i feligresos, es mirava i es remirava, avergonyits de no entendre massa bé el que deia, mentre acotaven el cap com aprovant " i tant!" i volent dir al mateix temps 'què bé parla aquest mossèn' Els majorals feien com una espècie de ganyota significativa 'paga la pena els vint-i-cinc duros que ens ha costat llogar-lo'. Algú, descregut, pensava 'puix per l'aspecte, no sembla que ell es sacrifique molt en l'assumpte de la papària'.

Sermó i missa acabats, era hora de dinar. I ho feren convidats a ca'l batlle, la dona del qual havia preparat un àpat extraordinari i abundant. Quan el mossèn predicador anava per la segona perdiu, la senyora de la casa l'increpà, amb malícia: "No deia vostè fa poc: moderació..." "Ai, bona senyora, com diuen molt bé allà a la meseta... " una cosa es predicar y otra dar lana". I seguí amb el condumi preparat, servint-se un quart de capó. Davant la cara d'estranyesa del batlle, afegí: "Haig de confessar, de debò, que la temprança és la menys important de les virtuts. Un pecadet venial, només. Amb un santiamén el tenim perdonat." A més a més, cal fer esment a la nostra saviesa popular : "Val més perdre un amo que un bon costum". I seguí menjant. Fartant, en bon català. I quan ja anava pel tercer plat de postre, ben remullats amb cinc copetes de ratafia, després del tercer terç de capó, i exactament al setè rot, cità Horaci: 'Carpe diem, quam minimum credula postero'. I afegí: "En confiança, senyor batlle....alguna vídua poc virtuosa del poble?"